

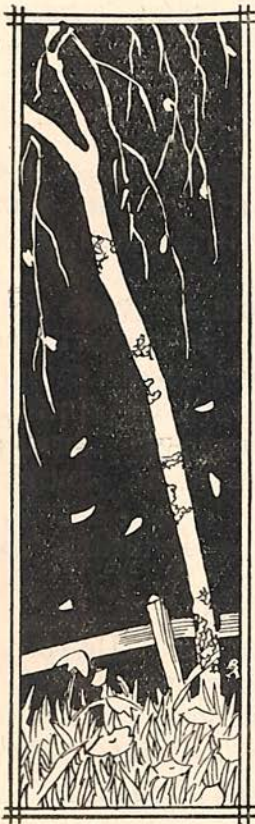
ОКТОМВРИЙ

Надъ горитѣ, надъ полята
 Бавно носятѣ се мъгли,
 Ситенѣ дѣждѣ отѣ небесата
 День и ноцѣ вали, вали. . .

Рѣдко слѣнцето показва
 Презѣ мъглитѣ свѣтѣлъ ликѣ.
 Лѣй заритѣ си прощални,
 Сетенѣ праца ни топликѣ.

Тѣжно глухо е въ гората —
 Нѣма пѣсенѣ да звѣни.
 Само леденѣ вихѣръ свири,
 Златнитѣ листа рони. . .

Г. Костакевъ

ОСЛАНЕНИ ЦВѢТЯ

Главици свели, зажумѣли,
 Деца, цвѣтята сѣ умрѣли.
 Видѣхѣ ги срѣдѣ мъглата синя
 Тазѣ вечерѣ въ тихата градина.
 Видѣхѣ ги клюмнали горкитѣ,
 Съ листа увиснали покрити.
 А гиздавитѣ имѣ премѣни
 Сега сѣ толкозѣ промѣнени!
 Червени, сини, снѣжнобѣли
 Висятъ на дрипи избѣлѣли.
 Съ отпуснати крила, едвамѣ
 Повѣваше вечерникѣ тамѣ.
 Листа посипваше надѣ всички
 Погинали цвѣтя, тревички
 И кротко шепнѣше имѣ, жално
 Молитва тиха, погребална.
 Две рози вече прецѣвтѣли
 Разсипваха листенца бѣли —
 Приличаше това на плачѣ
 Срѣдѣ синия вечеренѣ здрачѣ.

Ст. Цанкова-Стоянова